

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/29/2016
Identifikačné číslo spisu:	2113010205
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2113010205.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 22. júna 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. V. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/129/2013, zo 4. februára 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného R. V. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/15/2013, z 12. novembra 2013 bol obvinený R. V. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase z bližšie nezisteného zdroja si bez povolenia zaobstaral a až do svojho zadržania dňa 17. augusta 2012 v pivnici rodinného domu číslo XXX v Y., na ktorej adrese v tom čase býval, nedovolene držal psychotropnú látku metamfetamín a omamnú látku heroín, pričom dňa 17. augusta 2012 pri domovej prehliadke bolo v týchto priestoroch okrem iných predmetov nájdené a zaistené vrečko s metamfetamínom s prímесou kofeínu s hmotnosťou 4,286 g a s priemerným zastúpením účinnej látky 40,4 % hmotnostných metamfetamínu obsahujúce 1732 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 43 až 173 obvykle jednorazovým dávkam psychotropnej látky a vrečko s heroínom s prímесou kofeínu a paracetamolu s hmotnosťou 2,154 g a so zastúpením účinnej látky 6,3% hmotnostných heroínu obsahujúce 136 mg absolútneho heroínu, čo zodpovedá 7 až 14 obvykle jednorazovým dávkam omamnej látky; metamfetamín je zaradený v zmysle zákona číslo 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok a heroín (diacetylmorfín) je zaradený v zmysle zákona číslo 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok; obvinený R. V. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného

súdu v Trnave zo dňa 17. augusta 2006, sp. zn. 3T/120/2005, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. novembra 2006, sp. zn. 3To/98/2006, bol odsúdený za trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní osem rokov a šesť mesiacov so zaradením na výkon do I. NVS.

Za to bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pričom na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad na 1 rok a taktiež ochranné opatrenie zhabanie vecí špecifikovaných vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu.

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 5To/129/2013, zo 4. februára 2014 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného R. V. podané proti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/15/2013, z 12. novembra 2013.

Proti vyššie označenému uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal obvinený R. V. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku stručne odôvodnil tým, že súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a poukázal na to, že súd uviedol len: „Obžalovaný sa v podstate už tretíkrát dostal do rozporu so zákonom v súvislosti s omamnými a psychotropnými látkami a je teda špeciálnym recidivistom, ktorý už vie ako s takýmito látkami zaobchádzať a tiež akú obhajobu zvoliť. Preto súd neuveril jeho obhajobnému prednesu, že s touto trestnou vecou nemá nič spoločné a drogy, čo sa našli v pivnici domu, kde býva, tak pravdepodobne vyložil M. U.“. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku uviedol, že sudca sa pri rozhodovaní opiera o dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní, čím bola porušená zásada ústnosti podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku a zásada bezprostrednosti podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku, pritom poukázal na to, že: „Súd sa vôbec nezaoberal tým, akým spôsobom vypovedal svedok U. pri prvej výpovedi pred súdom, keď pripustil možnosť prinesenia predmetov ku mne domov ani tým, že pri druhom výsluchu odoprel vypovedať, pretože by si mohol privodiť trestné stíhanie. Súd namiesto toho zobral za preukázané tvrdenie svedka U. z prípravného konania“. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený uviedol: „V predmetnej trestnej veci boli vykonaným dokazovaním zistené dve skupiny dôkazov, z ktorých si súd vybral tú nepriaznivejšiu pre mňa, hoci priaznivejšia dôkazná situácia nebola bez pochybnosti vyvrátená“. V tejto súvislosti analyticky rozobral výpovede svedka U., N. a Z. a dospel k záveru, že: „Z takto vzniknutej dôkaznej situácie nemožno ustáliť tvrdenie o mojej vine, práve naopak existuje tu dôvodná pochybnosť o mojej vine, čoho následkom som mal byť v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodený spod obžaloby. Z tejto zásady totiž vyplýva, že ak po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie, ktoré nemožno rozptýliť vykonaním a skúmaním ďalších dostupných dôkazov, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obvineného“. Preto obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku a zrušil rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/15/2013, z 12. novembra 2013 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/129/2013, zo 4. februára 2014 a aby dovolací súd podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor nasledovne: „Věcná argumentácia, o ktorú odsúdený R. V. opiera naplnenie dovolacích dôvodov je neopodstatnená. Z doterajšej aplikačnej praxe dovolacieho súdu je zrejmé, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa nepriamo opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku len z hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu odôvodňuje len nesprávna subsumpcia skutku pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. V trestnej veci odsúdeného R. V. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku

súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. K bodu dovolania týkajúceho sa porušenia práv na obhajobu je potrebné uviesť, že čo sa týka uplatňovania základného práva obvineného na obhajobu, toto bolo ako v prípravnom konaní, tak aj v súdnom konaní dôsledne rešpektované. Obvinený mal počas celého konania zabezpečenú kvalifikovanú obhajobu, ktorá využila všetky zákonné možnosti k poskytovaniu účinnej právnej pomoci. Obhajoba, a to či už obhajca obvineného alebo samotný obvinený mali v celom konaní možnosť sa k veci a úkonom vyjadriť a ich vyjadrenia boli vždy v plnom rozsahu obsiahnuté v príslušných zápisniciach. Za daného stavu tak nie je možné v konaní vzhliadnuť akékoľvek porušenie práva obvineného na obhajobu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku v danej veci taktiež neexistuje, nakoľko rozhodnutie súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré boli získané a vykonané zákonným spôsobom. S poukazom na hore uvedené mám za to, že dovolanie fakticky po obsahovej stránke neobsahuje dôvody dovolania, a preto navrhujem, aby dovolací súd rozhodol podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku a dovolanie odsúdeného R. V. zamietol“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zřejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. Právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i článku 6 ods. 3 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len, ak došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Najvyšší súd nesúhlasí s tvrdením obvineného o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov nižších stupňov. Odôvodnenia rozhodnutí obidvoch súdov zodpovedajú kritériám § 168 Trestného poriadku, sú kompletne, presvedčivé a vyčerpávajúce, pričom nie len okresný súd, ale i krajský súd odpovedali na všetky otázky, ktoré obvinený považoval za sporné, najmä v dostatočnej miere vysvetlili svoje skutkové a právne závery a v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa vysporiadali so všetkými okolnosťami prípadu a vykonanými dôkazmi tak, aby bolo zřejmé, na základe akých hodnotiacich záverov dospeli ku konečnému rozhodnutiu.

Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom

všeobecných záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

S ohľadom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (sollery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinesku p. Rumunsku rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2009, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pokiaľ obvinený v dovolaní vysvetlil, že jeho odsúdenie je založené na výpovedi svedka U. z prípravného konania, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady ústnosti a zásady bezprostrednosti, najvyšší súd nemôže považovať takéto argumenty za opodstatnené, pretože výpoveď svedka U. nie je jediným ani usvedčujúcim dôkazom preukazujúcim vinu obvineného a navyše tento svedok bol vypočutý trikrát, vždy (a to aj v prípravnom konaní) za prítomnosti obhajcu obvineného. Všetky jeho výpovede boli vykonané kontradiktórnym spôsobom, a preto nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a už vôbec nie k porušeniu zásad ústnosti a bezprostrednosti. Žiada sa tiež dodať, že menovaný svedok v podstate neuviedol nič významné na preukázanie viny obvineného, a preto rozbor nič „nehovoriacich“ výpovedí svedka U. dovolateľom nemohol najvyšší súd považovať za dôvod preukazujúci naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

V dovolacom konaní nie je najvyšší súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Tr. por. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z tohto hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v

súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený R. V. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako obzvlášť závažného zločinu nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu označeného obvineným v podanom dovolaní, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.